

Modelul divin

7 aprilie 2008

Gili Cârstea

Hristos este un tipar divin, un model pentru lucrarea de restaurare a caracterului lui Dumnezeu în oameni păcătoși. De aceea este Isus Fratele nostru mai mare, al doilea Adam, sămânța lui David.

Iată un pasaj splendid la acest subiect, scris în lumina clară a soliei 1888:

„Umilința din partea Fiului lui Dumnezeu a fost inclusă în planul lui Dumnezeu de a descoperi oamenilor căzuți înțelepciunea divină. Doar divinitatea unită cu omenescul putea ajunge până la omenire, oferind viață spirituală celor care erau „morți în greșeli și păcate.” Spre a realiza lucrarea de restaurare a celor căzuți, era necesar ca voința omului să fie adusă în armonie cu voința divină. Dumnezeu a plănuțit ca oamenii să se conformeze Modelului divin. Slava înțelepciunii lui Dumnezeu strălucește permanent către omenire în Fiul lui Dumnezeu. „Și viața veșnică este aceasta, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” Fiecare pas al lui Hristos, de la iesle la Calvar, demonstrează caracterul cuiva care poate spune fără greș: „Am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămân în dragostea Lui.” Ce concepție înaltă despre legea lui Dumnezeu obținem noi când privim cum Isus a împlinit fiecare precept al ei, reprezentând caracterul lui Dumnezeu înaintea lumii! Prin împlinirea legii a făcut Hristos cunoscut pe Tatăl înaintea lumii” (SS 1 oct 1895).

De ce oare „Dumnezeu a plănuțit ca oamenii să se conformeze Modelului divin”?

Din cauză că era singura soluție ca omul păcătos să poată păzi legea lui Dumnezeu, adică să poată trăi în neprihănire.

Păzirea unei legi divine este o imposibilitate pentru oamenii pământești, firești, vânduți robi păcatului. Dar atunci când Dumnezeu „scrie” legea Sa din nou în inimile păcătoșilor, ei „nu mai trăiesc după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului” (Rom 8:4). De aceea spunea sora White că nu putem estima la justa ei valoare unirea dintre divin și uman. Și, de asemenea, că „omenescul lui Hristos este totul pentru noi,” în sensul că omenescul, atunci când este unit cu divinul, „nu comite păcat.” Iată pasajul complet:

„Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină, și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MH 180).

La acest subiect biserica se află în conflict mortal cu planul lui Dumnezeu. Ce este această discuție obsedantă despre păzirea legii, când Hristos ne acoperă cu haina neprihănirii Sale? De ce este nevoie ca „omenescul” să nu „comită păcat,” odată ce Hristos a biruit ca

înlocuitor al nostru, și ne-a cuprins în ascultarea Sa colectivă? Nu este El vicarul păcătoșilor, și nu a ascultat El de legea lui Dumnezeu în locul nostru? Nu suntem, prin sângele Său, socotiți neprihăniți, deși în realitate suntem păcătoși?

Această gravă eroare este întreținută deoarece noi, ca popor, nu am reușit nici să primim, nici să ținem pasul cu lumina adițională pe care a trimis-o Dumnezeu poporului Său prin frații Waggoner și Jones. Da, am primit lumina glorioasă a reformațiunii, că Hristos acoperă goliciunea noastră cu haina neprihănirii Sale, dar refuzăm tocmai scopul final al acelei lumini glorioase, și anume „scrierea” legii în mintea și inima noastră, unirea naturii divine cu natura noastră umană.

Timpu se lungește și profețiile nu se împlinesc deoarece universul și lumea așteaptă o generație de oameni care să înțeleagă că „Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină,” și să descopere în viața lor ceea ce Hristos a descoperit în viața Lui, că „omenescul unit cu divinul nu comite păcat.”

Chiar definiția noastră denominațională despre motivul întârzierii lui Hristos [vezi detalii aici] vorbește lămurit despre acest scop final al jertfei lui Hristos:

“Când caracterul lui Hristos va fi în mod desăvârșit reprodus în poporul Său, atunci El va veni să-i ia la Sine, ca fiind ai Săi” (COL 46-47).

Pasajul nu spune: „Când va veni Hristos, caracterul Lui va fi desăvârșit reprodus în poporul Său,” ci exact invers. Înțelegerea acestui lucru ar trebui să zguduie din temelii concepția bisericii despre îndreptățire și mântuire.

Hristos este Modelul divin pentru poporul Său. Când acest popor va răspunde scopului lui Dumnezeu, revenirea lui Hristos nu mai poate fi amânată. Când caracterul lui Dumnezeu strălucind pe fața lui Isus Hristos va mișca inima împietrită a miresei Sale adormite, zarva stârnită în Babilon de păsările necurate și urâte va declanșa vârtejul ucigaș al „vânturilor pământului” (Apoc 7:1), vârtej care va duce la nimicirea civilizației.

Sigilarea nu poate avea loc într-un popor care contează pe îndreptățire spre a ajunge în cer. Nu putem deveni părtași de natură divină când vedem în Hristos doar un înlocuitor al nostru, dar refuzăm să Îl primim ca Model. Și fără să vedem în El tiparul după care Duhul Sfânt va modela caracterele noastre, nu putem fi făcuți părtași de natură divină. Astfel este pregătită calea respingerii lui Hristos pentru ultima oară.

Și un ultim gând inspirat:

„În viața și caracterul Său, El nu a descoperit numai caracterul Tatălui, ci și posibilitățile omului. El a fost reprezentant al lui Dumnezeu și exemplul al omenirii. El a prezentat lumii ce poate deveni omenescul când este unit prin credință cu divinul” (ST 5 iunie 1893).
